

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 26.919 van 4 mei 2009  
in de zaak RvV X II

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2008 tot weigering van de visumaanvraag gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 27 maart 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging bij de Belgische ambassade te Casablanca.

1.2. Op 23 juni 2008 weigert de gemachtigde van de minister de afgifte van een visum gezinshereniging. Deze beslissing werd betekend op 1 juli 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

#### 2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“Op datum van 27/03/08 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot liet grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingdiend door mevrouw H. A. (...) geboren op (...), van Marokkaanse nationaliteit om haar dochter, C. N. (...), van Belgische nationaliteit, in België toevoegen als zijnde ouder ten laste; Overwegende dat de visumaanvraag geen bewijs bevat waaruit blijkt dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien; Overwegende dat als bewijs van de afhankelijkheid van H. A. (...) ten opzichte van haar dochter louter een verklaring op eer van deze laatste voorgelegd werd waarin C. N. (...)beweert geld over te maken via familie en vrienden; Overwegende bijgevolg dat dat het karakter ‘ten laste’ op onvoldoende wijze aangetoond werd; Overwegende bovendien dat de aanwezigheid van H. A. (...) op het Belgische grondgebied een situatie van bigamie zou creëren. Zij is namelijk nog steeds gehuwd met C. A. (...), de vader van C. N. (...) die de Belgische nationaliteit heeft en die sinds 1961 gehuwd is met A. F. (...), waamee hij samen in België op hetzelfde adres verblijft; Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”*

2.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 41, §1 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (Taalwet Bestuurszaken). Verzoekster argumenteert als volgt:

*“(…) Verzoekster heeft haar aanvraag tot visum gezinshereniging ingediend in de Nederlandse taal.*

*De bestreden beslissing werd weliswaar gedeeltelijk in het Nederlands opgesteld, maar het beschikkend gedeelte, de betekening en de beroepsmogelijkheden werden opgesteld in de Franse taal.*

*Artikel 41 § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken bepaalt dat centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.*

*Aangezien verzoekster zich bij haar aanvraag bediend heeft van de Nederlandse taal, diende de volledige beslissing te worden opgesteld in de Nederlandse taal.*

*Krachtens artikel 5 van de vermelde gecoördineerde wetten is deze taalwetgeving van openbare orde.*

*Het eerste middel is gegrond. (...)”*

2.3. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing zowel in het Nederlands als in het Frans kon worden getroffen. Verweerder voegt eraan toe: *“De beslissing gaat immers uit van de Federale overheid die eenzijdig oordeelt omtrent een voorliggende situatie zoals die blijkt uit het aanvraagformulier. Verzoekster heeft zelf geen opgestelde aanvraag gericht tot de overheid. Bovendien kan de verzoekende partij, als niet ingezet van de Belgische Staat, zich niet beroepen op de wetgeving omtrent het taalgebruik in bestuurszaken die tot doelstelling heeft de pariteit in taalgebruik op nationaal vlak in evenwicht te houden. Er kan derhalve geen sprake zijn van schending van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken.”*

2.4. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster dat het klopt dat de standaardformulieren geen taalkeuze bevatten, maar dat ze zich bij haar aanvraag wel degelijk van de Nederlandse taal heeft bediend. Het aanvraagformulier is volgens verzoekster uitsluitend in het Nederlands opgesteld en dus diende de beslissing volgens verzoekster in het Nederlands te zijn opgesteld. Verzoekster verwijst nog naar artikel 41 Taalwet Bestuurszaken en stelt dat er geen discussie kan over bestaan dat de verwerende partij een centrale dienst is zoals vermeld in dit artikel. Verzoekster voegt eraan toe dat het toepassingsgebied van de wet werd bepaald in artikel 1 en dat dit werd vastgesteld in functie van de aard van de openbare dienst, niet in functie van de aard of de nationaliteit van de aanvrager. Volgens verzoekster spreekt artikel 41 Taalwet Bestuurszaken over “particulieren” en niet over “inwoners van het Rijk”.

2.5. Het kan niet betwist worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken, die de bestreden beslissing getroffen heeft, een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. Schoolvoorbeelden van centrale diensten zijn de ministeries als dusdanig (cf. V.C.T., nr. 133 van 26 november 1964, geciteerd in “Taalgebruik in bestuurszaken,

auteur(s): T. De Pelsmaeker, L. Deridder, F. Judo, J. Proot, F. Vandendriessche, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, 2004, p.39).

## 2.6. Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

*“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”*

Algemeen wordt aangenomen dat onder “*particulieren*” in de zin van hogervermelde bepaling, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225). Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat de wetgever met het begrip “*particulieren*” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld, doch niet de vreemdelingen die in het buitenland vertoeven. De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende: “(...) Aan de *particulieren* zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.(...)” In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat: “(...) Aan de *particulieren* zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers. (...)” De hierboven gehanteerde termen ‘burger’ en ‘inwoner’ wijzen op ingezetenen van een stad of staatsgemeenschap. Verder dient, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, de taalregeling te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting terzake op dat “(...) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden. (...)” Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, dat: “(...) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De Regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen. (...)” Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt. Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964 dat uitdrukkelijk stelt dat indien het als normaal voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van een landstaal bedienen in deze taal door de centrale diensten geantwoord wordt, dit geen wettelijke verplichting is (zie V.C.T., nr. 133, 23 november 1964 in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken.

2.7. De Dienst Vreemdelingenzaken is in deze echter niet vrij in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient verwezen te worden naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken. Luidens deze bepaling gedragen de centrale diensten zich in hun binnendiensten naar de taalregeling zoals voorzien in artikel 17, §1 van

de Taalwet in Bestuurszaken, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3° van genoemde bepaling.

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

*“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:*

*A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :*

*1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;*

*2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;*

*3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;*

*4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;*

*5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;*

*6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;*

*B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:*

*1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;*

*2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;*

*3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtal.”*

2.8. Een visumaanvraag die door een vreemdeling ingediend wordt in het buitenland betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (cf. RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: *“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie «affaire localisée ou localisable» est empruntée à l'arrêté royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite : «on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée» (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968).”*

2.9. Indien de zaak niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België, dient dus te worden teruggevallen op artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken. Onderhavig geschil betreft geen ambtenaar van een dienst. Een vreemdeling die een visumaanvraag indient in het buitenland kan niet beschouwd worden als de in artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 2° bedoelde particulier (cf. supra punt 2.6.). In deze dient derhalve het in artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 3° bedoelde criterium toegepast te worden, namelijk de taal van de taalrol van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen (cf. *“Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut.” Voir (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968) en “la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère (Doc.parl., Sén., sess.ord.1962-1963, n°304, p.21), c'est- à- dire “en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” (C.E., 12 novembre 1968, n° 13.208), geciteerd in GOSSELIN F., « L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966 », Kluwer, 2003, p. 190).*

2.10. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat de Nederlandstalige beslissing getroffen werd door attaché D. R., er geen elementen in het administratief dossier aanwezig zijn die wijzen op het beheer van het dossier door een andere ambtenaar en aangezien er

geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat attaché D. R. behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

2.11. Uit het stuk dat verzoekster toegevoegd heeft aan haar verzoekschrift blijkt dat zij de Franstalige vermeldingen op de akte van betekening bekritiseert. Op deze akte van betekening wordt echter de Nederlandstalige beslissing in extenso weergegeven. De Raad stelt alleszins aan de hand van het administratief dossier vast dat de bestreden beslissing in het Nederlands getroffen werd (zie supra). Het feit dat het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca de bestreden beslissing in het Frans betekent, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing die in het Nederlands opgesteld is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 40, 40bis en 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster poneert:

*“(...) De bestreden beslissing steunt dus op twee motieven:*

*Het karakter ten laste erd op onvoldoende wijze aangetoond. (eerste motief)*

*De toekenning van een visum zou een situatie van bigamie creëren. (tweede motief)*

*Elke administratieve beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte aanvaardbaar zijn en feitelijk juist zijn. De motieven dienen kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden.*

*Met betrekking tot het eerste motief dient vastgesteld dat de beslissing steunt op onvolledige gegevens.*

*Bij de visumaanvraag werd niet alleen een verklaring op eer van de dochter C. N. (...) voorgelegd, maar werden twee bijkomende documenten voorgelegd in verband m. et het ten laste zijn van verzoekster ten aanzien van haar dochter, namelijk een document van de Marokkaanse overheden dat verzoekster in Marokko geen inkomsten heeft, en een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat voor het jaar 2007 verzoekster een bedrag van. € 4.500 heeft ontvangen van haar oudste dochter C. N. (stuk 3).*

*De gevolgtrekking dat het karakter ten laste op onvoldoende wijze werd aangetoond is in het licht van deze gegevens kennelijk onredelijk en voorbarig. Er werd geen rekening gehouden met alle voorgelegde stukken.*

*De stukken tonen aan dat verzoekster geen inkomsten heeft in Marokko. Het rekeninguittreksel toont aan dat verzoekster in 2007 €4500 ontving van haar oudste dochter. Dit vormt een bedrag waarmee in Marokko, zeker in het gebied waar verzoekster leeft men gedurende een jaar kan voorzien in zijn behoeften.*

*Het eerste motief is dus niet van die aard om de weigering van het visum te kunnen dragen.*

*Het tweede motief steunt op een foutieve redenering.*

*Verzoekster is gehuwd met de heer A.C. die in België samenwoont met zijn eerste echtgenote. van wie hij nooit gescheiden is. Verzoekster is diens tweede echtgenote.*

*Het huwelijk van verzoekster met de heer A.C. is door de Belgische overheden niet erkend. Naar Belgisch recht is haar huwelijk met de heer A.C. niet rechtsgeldig, met andere woorden naar Belgisch recht is verzoekster niet gehuwd met de heer A.C..*

*Naar Belgisch recht kan er dus onmogelijk een situatie van bigamie ontstaan.*

*Ten onrechte wordt gesteld dat de toekenning van het visum een situatie van bigamie zou doen ontstaan. Het is niet het visum dat deze situatie doet ontstaan. De situatie is al veel eerder in Marokko ontstaan, door het huwelijk van verzoekster met de heer A.C., die op het ogenblik van het huwelijk nog gehuwd was met een andere vrouw,*

*Anderzijds, het visum dat verzoekster heeft aangevraagd, beoogde niet de gezinshereniging met haar echtgenoot, maar met haar oudste dochter. Door zich te vestigen bij haar dochter wordt geen situatie van bigamie gecreëerd.*

*Indien haar aanvraag gebeurde in functie van hereniging met haar echtgenoot, zou de genomen beslissing correct zijn. Naar Belgisch recht bestaat haar huwelijk met de heer A.C. niet en kan het geen rechtsgevolgen doen ontstaan.*

*Dit neemt niet weg dat verzoekster de moeder is an een Belgische onderdaan, van wie zij ten laste is. Bijgevolg ontstaat een recht op gezinshereniging.*

*Of verzoekster in Marokko dan wel in België niet samenwoont met de heer A.C., maakt vanuit het oogpunt van de vreemdelingenwet geen verschil. Er ontstaat geen situatie van bigamie. Verzoekster heeft als ascendent van een Belgische onderdaan, van wie zij ten laste is, het recht zich te vestigen haar dochter. Door het visum te weigeren schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het middel is gegrond.(...)"*

2.13. Verweerder stelt het volgende in zijn nota: "Verzoekster bleef in gebreke aan te tonen dat zij "ten laste" was. Zij diende aan te tonen dat haar dochter over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste zou vallen van de openbare overheden. Bovendien diende de verzoekende partij te bewijzen dat haar dochter over een ziektekostenverzekering beschikte die de risico's van de betrokken familieleden in België zou dekken. Verzoekster maakte een verklaring op eer over van de dochter N.C. dat zij geld overmaakte via vrienden en familie aan de verzoekende partij. Dit is evenwel een verklaring op eer, wat geen afdoende bewijskracht bevat. De visumaanvraag bevatte geen bewijs dat verzoekster over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Het karakter ten laste werd niet afdoende aangetoond door de verzoekende partij. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich evenwel niet in de plaats stellen van de administratieve overheid."

2.14. In antwoord op de nota van de verweerder poneert verzoekster:

*"De bestreden beslissing steunt dus op twee motieven:*

- Het karakter 'ten laste' werd op onvoldoende wijze aangetoond. (eerste motief)*
- De toekenning van een visum zou een situatie van bigamie creëren. (tweede motief)*

*Elke administratieve beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte aanvaardbaar zijn en feitelijk juist zijn. De motieven dienen kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden.*

*Met betrekking tot het eerste motief dient vastgesteld dat de beslissing steunt op onvolledige gegevens.*

*Bij de visumaanvraag werd niet alleen een verklaring op eer van de dochter C. N. (...) voorgelegd, maar werden twee bijkomende documenten voorgelegd in verband met het ten laste zijn van verzoekster ten aanzien van haar dochter, namelijk een document van de Marokkaanse overheden dat verzoekster in Marokko geen inkomsten heeft, en een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat voor het jaar 2007 verzoekster een bedrag van € 4.500,00 heeft ontvangen van haar oudste dochter C. N. (...). (stuk 3)*

*De gevolgtrekking dat het karakter 'ten laste' op onvoldoende wijze werd aangetoond, is in het licht van deze gegevens kennelijk onredelijk en voorbarig. Er werd geen rekening gehouden met alle voorgelegde stukken.*

*De stukken tonen aan dat verzoekster geen inkomsten heeft in Marokko. Het rekeninguittreksel toont aan dat verzoekster in 2007 € 4.500,00 ontving van haar oudste dochter. Dit vormt een bedrag waarmee in Marokko, zeker in het gebied waar verzoekster leeft, men gedurende een jaar kan voorzien in zijn behoeften.*

*Het eerste motief is dus niet van die aard om de weigering van het visum te kunnen dragen.*

*In haar nota stelt verwerende partij dat verzoekster in gebreke bleef aan te tonen dat haar dochter over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikte, en dat haar dochter een ziektekostenverzekering had die de risico's van de familieleden in België zou dekken.*

*Dit is niet wat in de bestreden beslissing is terug te vinden. Hiermee worden nieuwe motieven ingeroepen die niet in de beslissing zelf zijn terug te vinden.*

*De bestreden beslissing vermeldt dat het karakter 'ten laste' op onvoldoende wijze werd aangetoond. Deze conclusie wordt afgeleid uit de redenering dat enkel een verklaring op eer van de dochter zou worden voorgelegd. Zoals hoger aangetoond, is dit niet het geval, en werden ook andere stukken voorgelegd in verband met het ten laste zijn van de dochter. Onder meer werd een stuk voorgelegd waarin de Marokkaanse overheden bevestigen dat verzoekster geen beroep heeft ('attestation de non-profession') (stuk 4)*

*Zoals hoger vermeld, is de gevolgtrekking dat het karakter 'ten laste' op onvoldoende wijze werd aangetoond, in het licht van deze gegevens kennelijk onredelijk en voorbarig. Er werd geen rekening gehouden met alle voorgelegde stukken.*

*Het tweede motief steunt op een foutieve redenering.*

*Verzoekster is gehuwd met de heer A. C. (...), die in België samenwoont met zijn eerste echtgenote, van wie hij nooit gescheiden is. Verzoekster is diens tweede echtgenote. Het huwelijk van verzoekster met de heer A. C. (...) is door de Belgische overheden niet erkend. Naar Belgisch recht is haar huwelijk met de heer A. C. (...) niet rechtsgeldig, met andere woorden naar Belgisch recht is verzoekster niet gehuwd met de heer A. C. (...). Naar Belgisch recht kan er dus onmogelijk een situatie van bigamie ontstaan. Ten onrechte wordt gesteld dat de toekenning van het visum een situatie van bigamie zou doen ontstaan. Het is niet het visum dat deze situatie doet ontstaan. De situatie is al veel eerder in Marokko ontstaan, door het huwelijk van verzoekster met de heer A. C. (...), die op het ogenblik van het huwelijk nog gehuwd was met een andere vrouw. Anderzijds, het visum dat verzoekster heeft aangevraagd, beoogde niet de gezinshereniging met haar echtgenoot, maar met haar oudste dochter. Door zich te vestigen bij haar dochter wordt geen situatie van bigamie gecreëerd. Indien haar aanvraag gebeurde in functie van hereniging met haar echtgenoot, zou de genomen beslissing correct zijn. Naar Belgisch recht bestaat haar huwelijk met de heer A. C. (...) niet en kan het geen rechtsgevolgen doen ontstaan. Dit neemt niet weg dat verzoekster de moeder is van een Belgische onderdaan, van wie zij ten laste is. Bijgevolg ontstaat een recht op gezinshereniging. Of verzoekster in Marokko dan wel in België niet samenwoont met de heer A. C. (...) maakt vanuit het oogpunt van de vreemdelingenwet geen verschil, Er ontstaat geen situatie van bigamie. Verzoekster heeft als ascendent van een Belgische onderdaan, van wie zij te laste is, het recht zich te vestigen bij haar dochter. Door het visum te weigeren schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In haar nota stelt verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Verzoekster treedt dit standpunt bij, maar wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel bevoegd om te onderzoeken of de administratieve overheid in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu steunt de motivering op een foutieve beoordeling van de voorliggende feitelijke en juridische gegevens. Het besluit waartoe verwerende partij is gekomen, is aldus kennelijk onredelijk. De Raad is bevoegd om dit te sanctioneren. Het middel is gegrond."*

2.15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.16. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn

2.17. Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"(...) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :  
 "4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."*

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”*

2.18. Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk als voorwaarde dat de ascendent ten laste moet zijn van de EU-vreemdeling. Deze voorwaarde is naast de bijkomende voorwaarden vermeld in artikel 40 ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, ook van toepassing op een ascendent van een Belgische onderdaan, dit op grond van artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Conform de bovenvermelde bepalingen dient verzoekster dus aan te tonen dat zij een bloedverwant in opgaande lijn ten laste van haar Belgische dochter is, dat deze over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van verzoekster in België dekt.

2.19. Uit het administratief dossier blijkt dat het Belgisch consulaat-generaal op 12 mei 2008 de visumaanvraag van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakte waarbij ze meedeelde dat de volgende stukken werd overgelegd: *“(…) attestation de non profession; copie extrait de compte de H.A.; preuve que le requérant est à charge du parent en Belgique (…)”*

2.20. De Raad merkt op dat noch in de bestreden beslissing noch in de verweernota gewag gemaakt wordt van de twee door verzoekster aangehaalde stukken. Uit een vergelijking van de stukken die verzoekster aan haar verzoekschrift toegevoegd heeft en de vermeldingen op het stuk van het administratief dossier vermeld in punt 2.19. dient afgeleid te worden dat wel degelijk de twee door verzoekster aangehaalde stukken voorgelegd werden ter ondersteuning van de visumaanvraag. De bestreden beslissing maakt enkel gewag van een verklaring op eer om tot de conclusie te komen dat door verzoekster *“het karakter ‘ten laste’ op onvoldoende wijze aangetoond werd.”* De Raad dient te concluderen dat de overheid met twee voorgelegde stukken geen rekening heeft gehouden en dat zij derhalve bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

2.21. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het tweede motief van de bestreden beslissing volstaat immers niet om de deze te schragen. Verzoekster kan immers gevolgd worden in haar redenering dat *“Het tweede motief steunt op een foutieve redenering. (...) Ten onrechte wordt gesteld dat de toekenning van het visum een situatie van bigamie zou doen ontstaan.(...) Anderzijds, het visum dat verzoekster heeft aangevraagd, beoogde niet de gezinshereniging met haar echtgenoot, maar met haar oudste dochter. Door zich te vestigen bij haar dochter wordt geen situatie van bigamie gecreëerd. Indien haar aanvraag gebeurde in functie van hereniging met haar echtgenoot, zou de genomen beslissing correct zijn. Naar Belgisch recht bestaat haar huwelijk met de heer A.C. niet en kan het geen rechtsgevolgen doen ontstaan. Dit neemt niet weg dat verzoekster de moeder is van een Belgische onderdaan, van wie zij ten laste is. Bijgevolg ontstaat een recht op gezinshereniging. Of verzoekster in Marokko dan wel in België niet samenwoont met de heer A.C., maakt vanuit het oogpunt van de vreemdelingenwet geen verschil. Er ontstaat geen situatie van bigamie. Verzoekster heeft als ascendent van een Belgische onderdaan, van wie zij ten laste is, het recht zich te vestigen haar dochter.”* De Raad merkt dienaangaande nog op dat verweerder niets inbrengt tegen deze redenering.

2.22. De Raad wenst er nog aan toe te voegen dat in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, de Raad wel degelijk bevoegd is om het inhoudelijk aanvechten van de bestreden beslissing door de verzoekende partij na te gaan en te beoordelen. De Raad is in het kader van een middel van machtsoverschrijding bevoegd om een wettigheidstoezicht uit te oefenen op de hem voorgelegde bestuurshandeling. Er anders over oordelen zou een schending

vormen van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat de gemachtigde van de minister de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, kan echter geen aanleiding geven tot de vaststelling dat de artikelen 40 bis juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet geschonden werden. Het komt aan de gemachtigde van de minister toe om op basis van de twee door verzoekster neergelegde stukken ter ondersteuning van haar visumaanvraag na te gaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 40 bis juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. De Raad mag niet in de plaats van verweerder de visumaanvraag van verzoekster gaan beoordelen op basis van deze stukken. Daarmee zou hij zijn annulatiebevoegdheid, hem toegekend door artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet overschrijden. De Raad wijst er ten slotte nog op dat verzoekster niet dienstig de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan inroepen aangezien dit artikel betrekking heeft op EU-burgers.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Vernietigd wordt, de beslissing van de gemachtigde van de minister van 23 juni 2008 tot weigering van de visumaanvraag gezinshereniging.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en negen door:

|                 |                                                    |
|-----------------|----------------------------------------------------|
| mevr. M. EKKA,  | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. T. LEYSEN, | griffier.                                          |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**T. LEYSEN.**

**M. EKKA.**